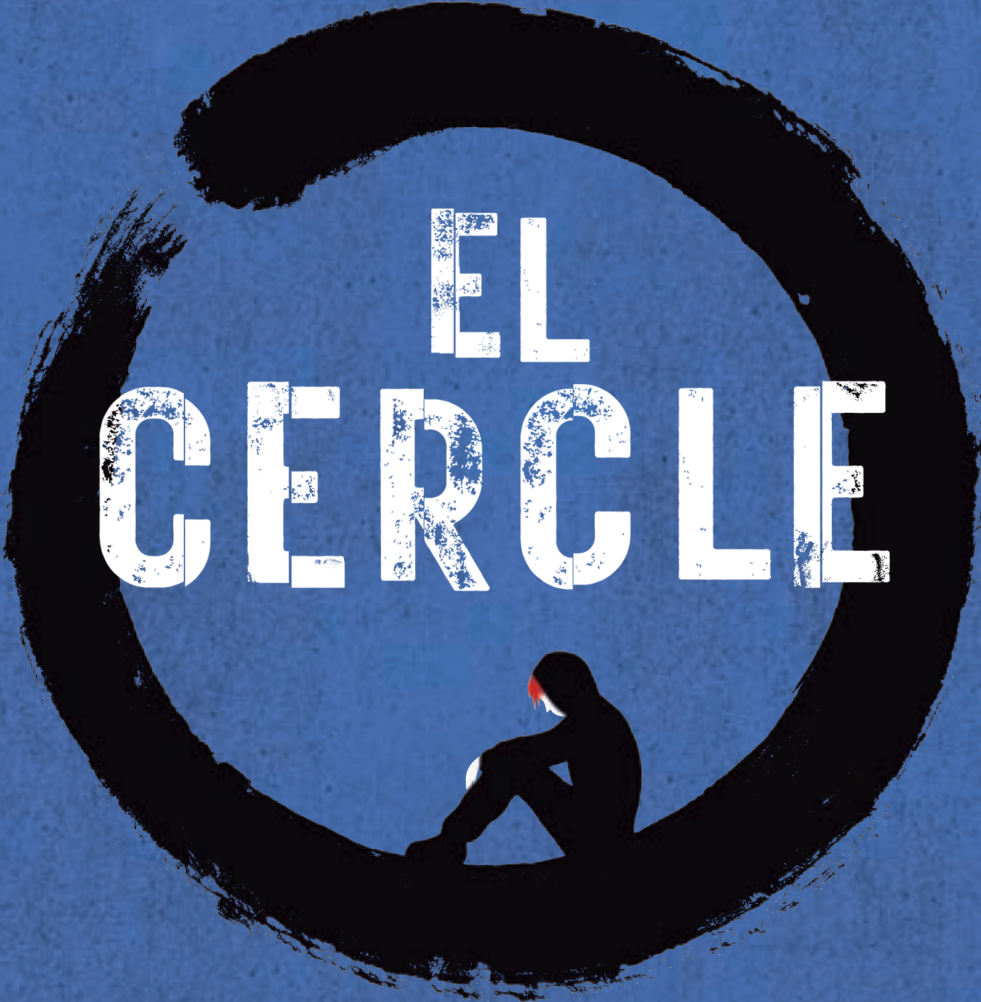

ROBERTO SANTIAGO

EL CERCLE

ETS A DINS O ETS A FORA

ROBERTO SANTIAGO

**EL
CERCLE**

Traducció d'Ariadna Ausió

Fanbooks

Títol original: *El Círculo*

© Roberto Santiago, 2025

© de la traducció: Ariadna Ausió, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: setembre del 2025

ISBN: 978-84-10028-55-5

Dipòsit legal: B. 13.697-2025

Imprès a Espanya

Aquesta és una obra de ficció. Els noms, personatges, llocs i successos que hi apareixen són producte de la imaginació de l'autor o bé es fan servir en el marc de la ficció. Qualsevol semblança amb persones reals (vives o mortes), empreses, esdeveniments o llocs és pura coincidència.

L'editor no té cap control sobre els llocs web de l'autor o de tercers ni dels seus continguts ni assumeix cap responsabilitat que se'n pugui derivar.

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraim que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

1

El més ximple del món sencer

Acabo de fer setze anys, estudio primer de batxillerat a l'institut Ernest Hemingway, i tinc un secret que no puc explicar.

És un secret tan gros que, si l'expliqués, ningú no em creuria.

Els de la meva classe, els meus professors, el meu tutor i tothom que m'envolta em diria: au va, t'ho estàs inventant.

Tu diries el mateix: t'ho estàs inventant.

És igual.

No ho puc explicar.

Per això és un secret.

En realitat, són dos secrets.

Ja en parlaré més endavant.

Tot va començar el primer dia que vaig arribar al Hemingway.

El curs havia començat feia dos mesos.

Era dilluns a primera hora, poc abans de les vuit.

Se sentia un soroll constant de fons: ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ.

Com una bresca amb centenars d'abelles voletejant.

Suposo que jo era l'abellot.
El nouvingut.
El nou.
El passerell.
Ah, em dic Víctor Vargas, però tothom em diu Ve.
No és el més important, però convé no oblidar-ho. No
aniré pas repetint tota l'estona el meu nom.
Aquell matí d'hora vaig travessar el pati arrossegant els
peus.
No volia ser allà.
En realitat, no volia ser enlloc.
Vaig alçar la vista i el primer que vaig veure va ser l'Ote-
ro del revés.
Miquel Àngel García Otero.
Duia unes ulleres enormes i un jersei de llana amb colzeres.
Era una mica... especial.
Un friqui, vaja.
Però no pas friqui en el sentit positiu.
Fricui en el sentit de marginat.
No m'agrada aquesta paraula: marginat.
Sento haver-la utilitzat.
Hi ha moltes coses que sento i que ja no puc esborrar.
En aquell precís instant... l'Otero estava penjat de cap
per avall.
A la finestra de l'aula.
De cap al buit.
El subjectaven entre diversos companys per les cames.

Al tercer pis.

Ho repetiré per si algú no ho ha entès.

Un noi de la meva classe estava penjat de cap per avall a la finestra del tercer pis.

Se sentien les rialles i els crits: «Otero, ets el més ximple del món sencer».

Així va començar aquesta història.

A partir d'aquell moment, tot va anar a pitjor.

Tot el que explicaré aquí és cert.

Em podria inventar moltes coses per quedar més bé o per semblar més llest o més valent.

Però la veritat és molt més interessant que qualsevol cosa que em pugui inventar.

2

L'Alba

Vaig pujar corrent les escales.
Els graons de dos en dos.
De tres en tres.
La respiració se m'entretallava.
No podia estar passant.
Havia de ser un error.
Una broma de mal gust.
Aquell noi penjant de la finestra.
No estava passant.
No era possible.
Vaig travessar la porta de l'aula mentre recuperava l'alè.
A primera vista, hi havia tres grups.
Els que subjectaven l'Otero a la finestra.
Eren diversos nois, s'anaven alternant.
Cridaven.
Suaven.
Reien.
—Agafa'l bé, que no et rellisqui, ha, ha, ha.

—Hòstia, quins pantalons de merda que portes, Otero...

Eren els pinxos de la classe.

N'hi ha a tot arreu, se'ls reconeix de seguida. Molt múscul, molts crits, poc cervell.

Després hi havia els que animaven el primer grup.

Eren els més nombrosos.

—Otero del revés! Otero del revés! Otero del revés!

Estaven drets, més o menys a prop de la finestra.

Contemplaven l'espectacle.

Nerviosos.

Participaven en aquell ritual.

Aplaudien.

Corejaven el nom de l'Otero.

—Otero, ets el més ximple del món sencer!

—Otero, agafa't les ulleres!

—Otero, Otero, Otero!

En realitat, els seus crits eren una manera d'amagar-se.

Donaven les gràcies de no ser ells qui estiguessin penjant de la finestra.

Per últim, hi havia el tercer grup.

Un grapat de noies i nois que estaven apartats.

No els agradava el que estava passant.

Els espantava.

Però no s'atrevien a intervenir-hi.

S'ho miraven de reüll.

Eren testimonis silenciosos.

Ells també estaven espantats.

Així va començar el meu primer dia al Hemingway.
Guiat per un impuls, em vaig dirigir a la finestra.
—Què feu? —vaig preguntar amb un fil de veu.
No em van sentir.
Vaig fer un pas, temorós.
Girar algú i posar-lo de cap per avall en una finestra és molt difícil. No ho intenteu. Mai. Es notava que entre tots els que l'agafaven s'esforçaven perquè no caigués. Estaven suant. Si deixaven anar l'Otero, o si se'ls esmunyia, cauria al pati. S'estamparia contra el ciment.
Es partiria el cap.
Un basal de fragments de cervell i sang.
Vaig intentar treure'm aquella imatge del cap.
—Què cony feu?! —vaig repetir, apujant el to de veu.
Aquesta vegada sí que em van sentir.
Un d'ells es va girar cap a mi.
Tenia la cara plena de grans i movia la llengua a dins de la boca.
No sé si amb aquell gest intentava resultar amenaçador.
A mi em va semblar fastigós.
—I tu, qui ets? —em va preguntar.
No vaig respondre.
Al seu costat, un noi baixet, sec i amb unes celles molt poblades, va afegir:
—Potser vols que et pengem a tu també.
El cor em bategava amb força.
Un altre dels que aferraven l'Otero se'm va encarar.
Semblava el que manava, movia el cap tota l'estona, com aquells ninots de les fires.

—Exacte —va sentenciar—, ara tu ocuparàs el lloc de l'Otero, per llest.

Duia una camisa blava i tenia els cabells rossos amb serrell, i un somriure perfecte. Feia pinta de ser el capità de l'equip de futbol, el delegat de classe, el més popular de l'insti, aquestes coses.

—Em rebenten els espavilats —va dir, sense parar de moure el cap.

Era evident que jo no havia començat amb bon peu.

Els pinxos es van dirigir cap a mi.

Els animadors es van apartar.

Els testimonis es van fer invisibles.

Estava a punt de succeir alguna cosa. M'agafarien. Forçaríem.

Aleshores...

—Deixeu en pau el nou —va etzibar algú, darrere meu.

Una noia que va sorgir del no-res es va posar al mig.

Morena, prima, amb uns ulls verds enormes.

I unes pestanyes llarguíssimes.

L'expressió del seu rostre deia: soc de les bones, confia en mi.

Duia una samarreta negra ajustada amb un dibuix manga de *One Piece*.

—Soc l'Alba —em va dir—, no els facis cas, són idiotes.

Es va girar cap a ells i va dir molt seriosa:

—Pugeu l'Otero, està a punt d'arribar el Dues Vegades.

Els altres la van obeir.

Va ser la primera vegada que la vaig veure.

L'Alba.

3

Kant

El Ricard Corderas, el Dues Vegades, cap d'estudis de batxillerat al Hemingway.

També era professor de Filosofia.

No s'havien pas trencat el cap pensant en un motiu.

—Obriu el llibre pel capítol vuit, pàgina seixanta-quatre —va dir, ajustant-se les ulleres i passant-se la mà pels cabells completament blancs—. Pàgina seixanta-quatre.

Hi va haver alguns murmuris i rialles.

Els feia moltíssima gràcia que repetís les coses dues vegades.

—Avui és un gran dia —va anunciar—. Ens endinsarem en el fascinant món del que possiblement és el filòsof més influent de tots els temps: Immanuel Kant.

Va passar la vista per tots els presents, va assentir i va tornar a dir:

—El filòsof més influent de tots els temps.

Alguns es van haver d'agafar al pupitre com si estiguessin a punt de tenir un atac.

Ofegaven les rialles entre espasmes.

Suposo que els semblava el més divertit que havien sentit en tota la vida.

M'havien fet seure a primera fila, al costat de la finestra.
Molt a prop del mateix lloc on amb prou feines uns minuts abans havien penjat pels peus aquell noi.

L'Otero.

El vaig buscar amb la mirada.

Sentia la necessitat de saber com es trobava després del que havia passat.

El vaig localitzar dues files més enrere, amb aire absent, com si res del que havia succeït anés amb ell.

Parava molta atenció al que deia el Dues Vegades.

Tenia una expressió neutra.

La seva màxima aspiració era passar desapercbut.

Algú es va tirar enrere en el seu seient i es va creuar en la meua línia de visió.

Uns ulls verds enormes.

Una caiguda de pestanyes.

Em vaig sobresaltar.

L'Alba.

Vaig tenir la temptació d'apartar la mirada.

Però no ho vaig fer.

Ella no va somriure.

Em va mirar molt seriosa.

Però amb un gest amistós.

Vaig aguantar-li la mirada.

Al cap d'uns segons, se m'estava posant cara d'encantat.

Em vaig empassar la saliva.

I vaig abaixar la vista.

—A veure, el nou, Víctor Vargas —va dir de cop i volta el professor, assenyalant-me—. Sí, tu, Víctor Vargas.

—Sí —vaig mussitar.

—Què ens pots explicar sobre Immanuel Kant? —em va preguntar—. Et sona d'alguna cosa? Digues, et sona d'alguna cosa?

Vaig contenir la respiració.

Tots a l'aula em van mirar.

Era el meu primer dia.

Si anava de setciències, seria la meva perdició.

Si tartamudejava o ficava la pota, pitjor encara.

Vaig respirar fondo.

—Kant va ser possiblement el filòsof més influent de tots els temps.

Va ser el primer que em va sortir.

Ho vaig dir sense pensar.

La classe sencera va esclatar en una gran riallada.